

SÔNG-CON VỀ BIỂN-MẸ

Cuối đời dòng Sông-Con
Vẫn mong về Biển-Mẹ.
Đời lưu vong chiêm bao hằng ru khế
Lời ca dao qua dâu bể muôn trùng.
Mẹ đi ngàn dặm lao lung
Gánh con bao nẻo chập chùng nước non.
Chân đau đá núi đã mòn
Nghìn năm thơm Sứ vì con dải dầu.
Mẹ đến từ đâu ?
Động Đình hoang dã.
Dấu chân *Giao Chỉ* hằn sâu vết đá
Nuôi con dựng Nước trời Nam.
Sỏi đá cần khô bùng ngát hương trầm
Từng khe núi vượn mằm thơm lúa mới.

Mặt trời phương Đông vàng son chiếu rọi
Luống cày sâu dựng cõi xây bờ.
Dạy con từ thuở còn thơ
Lớn lên đừng quên giống Việt.
Một nghìn năm bèn gan tuế nguyệt
Mẹ còng lưng gánh gạo nuôi con.
Giữ nguyên đất nước vuông tròn
Dòng sữa Mẹ không pha màu tạp chủng.
Lời Mẹ ru giữa âm vang tiếng súng
Tám mươi năm con vẫn ngẩng cao đầu.
Mẹ dẫn con đi, vượt lũy hào sâu
Trời kháng chiến đưa Thu vào lịch sử.
Bao rừng thiêng núi dữ
Thành hoa gấm quê hương
Mặt trời say bừng mọc ở Nam phương !

*

Nhưng rồi cảnh tang thương
Xé đôi tình của Mẹ.
Hai mươi năm có lẽ
Luống cày phơi vỏ đạn, đất cằn khô.
Máu xương con trong hoang lạnh nấm mồ
Trời khổ nạn, Mẹ ngồi ôm mặt khóc.
Một nửa đàn con đọa đày Dân Tộc
Quên nghĩa tình chung bọc Tiên Long.
Đất trời Nam suối máu tuôn dòng
Vung tay giết, thỏa tiếng cười Vô Sản.
Lũy tre nghèo trong hoang tàn lửa đạn
Đời quê hương chống nạn biết về đâu ?
Tháng Tư Đen trời tang trắng thảm sầu
Nghe máu khóc giữa cờ thâm đỏ máu.
Sóng trùng dương thành mồ sâu chôn giấu
Bao đời con trong khổ nhục kinh hoàng.
Mẹ ngẩn ngơ tìm phương Bắc rừng hoang
Nơi con sống trong lưu đày mê sáng.
Vòng oan khiên kiếp nạn

Vây bủa đến ngày nay.
Góc công viên Mẹ vẫn bị còng tay
Khi khát vọng chỉ là mong được sống.
Giữa màn đêm bên nhà cao cửa rộng
Mẹ nằm co, mơ giấc ngủ bình yên.
Ác mộng triền miên, rên xiết gông xiềng,
Đơn khiêu kiện phơi bày trong sọt rác.
Văn Hiến chìm sâu, ngời cao đỉnh Ác
Mẹ trầm luân, thân vạc biết về đâu ?

*

Nhưng một ngày mai, hoa thắm muôn màu
Xuân sẽ đến, Toàn Dân vui trẩy hội.
Triệu dòng Sông-Con chảy về chung lối
Vào bao la Biển-Mẹ sóng tình say.
Ôm đàn con trong hai cánh tay gầy
Nghe tiếng hát bùng lên từ hoa cỏ.
Màu máu tươi cờ đỏ
Không còn phủ quê hương.
Đàn em thơ vui tiếng sáo sân trường
Bài học mới “Tình Người” thơm nét đẹp.
Trái tim Việt Nam không còn nung thành thép
Máu luân lưu trong Biển-Mẹ tươi hồng.
Lúa “Nàng Thơm” duyên dáng tỏa hương nồng
Bên đồng ruộng điệu hò chen vọng cổ.
Theo khói cơm chiều chim bay về tổ
Mẹ à ơi dịu vợi tiếng ru con.
Vành nón em che nửa mặt nghiêng tròn
Trăng hò hẹn bên cầu ao, giếng nước.
Từ bao nghìn năm trước
Sức mạnh của Lòng Dân
Khi vùng lên - Lịch Sử phải xoay vần
Bình minh đến rạng ngời Xuân Dân Tộc.
Trời quê hương sẽ không còn tiếng khóc
Mẹ mừng vui bên khóm trúc cười duyên.

Đến muôn đời Mẹ vẫn mãi là Tiên
Tình Biển rộng ôm ba miền Tổ Quốc.
Đường tương lai Xuân về thơm nả lộc
Núi sông này linh hiển mãi Hồn Thiêng.
Vườn Tự Do vườn quả ngọt Nhân Quyền
Cùng Nhân Loại giữ nguyên màu Thăng Tiến.
Hàng triệu lòng Dân chung lời Tâm Nguyện
Giữ Xuân hồng tươi sáng mãi non sông,
Đời Sông-Con về Biển-Mẹ chung dòng.

Võ Đại Tôn

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/vodaiton.html> [<= bấm vào]

www.vietnamvanhien.org

